

ham som Officer, men som nok kunde taales af en Menig. Jeg mener, at det følger af sig selv, at, er et en Officer, der gjør sig skyldig i det eller det, saa er det en stærkende Omstændighed, at han er Officer. Det gaar igennem hele Loven og ligger i dens Aand, at Graden altid maa tages i Betragtning; men jeg finder, at det er det rette Udtryk, i Stedet for „Standsære“ at sige, „Ere som hæderlig dansk Krigsmand“. — Endelig skal jeg ogsaa kun ganske kortelig berøre det Vndringsforslag, som er stillet af 15 ærede Medlemmer udenfor Udvalget. Jeg skal paa det Varmeste anbefale dette Forslag, idet jeg slet ikke tror, at det er saa unødvendigt, som det kan synes. Jeg veed vel, at Mange mene, at Forslagets Indhold er selvsøgeligt; men med den Erfaring, jeg har efter en ikke ganske kortvarig Tjenestetid, veed jeg, at der er flere af de i Forslaget indeholdte Ting, som ikke ville blive Gjenstand for Undervisning, naar de ikke udtrykkelig ere nævned i Loven. Det er nemlig ikke alene den militære Straffelov, som det er nødvendigt at give Krigsmand Undervisning i, for at de skulle kjende deres Pligter overfor den, men, som fremhævet ved forrige Behandling, er den borgerlige Straffelov Baggrunden, og der er visse Bestemmelser i den, som man ikke tør lade Vedkommende være uvidende om, medens Grundloven atter danner Baggrunden for dem begge. Jeg skal dog ikke nærmere anbefale Forslaget, idet jeg antager, at en af de ærede Forslagsstillere vil omtale det; men da jeg er ved det, skal jeg dog gjøre en Bemærkning overfor en Indvending, som man mulig kunde komme med, den nemlig, at en saadan Bestemmelse hører ikke hjemme i en saadan Lov, men at den er noget Uhørt paa et saadant Sted. Det skal jeg modsigge med Hensyn til i det mindste to Love, som i en nærmere Fortid ere vedtagne her i Rigsdagen, og som ogsaa indeholde en Bestemmelse, hvorved man har villet sikre sig, at Vedkommende, som skulle bruge Lovene, virkelig blive gjorte bekendte med dem. Den ene af disse Love er Fabrikloven af Mai 1873, og den anden er Loven af Marts 1875 om Tilsyn med Dampfartøier, saa at vi altsaa her have forudgaaede Tilfælde at se hen til.

Himestad: Med Hensyn til den overordentlig store Mængde Vndringsforslag, der bærer det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds's Navn (Bjosten), skal jeg ikke udtale mig nærmere. Der er nogle af dem, som ere virkelig Forbedringer; der er andre som vistnok i alt Fald ere ret rimelige, men der er endelig nogle, som det ikke forekommer mig, der var nogen Grund til at stille op, og det gjælder ikke saa af dem, navnlig dem, som gaa ud paa at forandre „ikke under“ f. Ex. 3 Aar til „mindst“ i 3 Aar o. s. v., da det jo er en Terminologi, som er ganske alminde-

lig i den borgerlige Straffelov. Smidlertid er der, saavidt jeg kan se, intet af disse Vndringsforslag, hvis Vedtagelse kan medføre nogen Ulempe. Jeg skal nu tillade mig et Par Ord angaaende enkelte af de nu opstillede Vndringsforslag, som ere af mere reel Betydning, og navnlig enkelte, paa hvilke mit eget Navn staar. Det første, jeg vil gjøre til Gjenstand for nogen Omtale, er det, den høitærede Minister har stillet under Nr. 13 om at tilbageføre den oprindelige § 32, der gaar ud paa, at den Paagjældende selv skal betale sit Underhold i Fængselstiden, eller Beføstningen indeholdes i hans Lønning, og dernæst, at der kan gives ham Underholdningspenge, naar han ikke selv har Midler dertil og ikke har nogen Lønning eller Pension. Hvad den første Del af Paragraphen angaar, indeholder den jo Noget, vi alle maa være enige om, og om hvis Rigtighed der ikke kan være Tvivl; man mente kun tidligere, det var overflødig udtrykkelig at udtale noget Saadant, da man jo f. Ex. ikke har fundet det nødvendigt eller følt Trang til at have tilsvarende Bestemmelser i den borgerlige Straffelov, men man har altid erkjendt, at skade kunde den jo ikke. Den ærede Minister har imidlertid stærkt fremhævet for Udvalget, at efter hans Mening vil man kun ved en saadan Bestemmelse kunne have den nugjældende Regel, hvorefter de, der ere hensatte i mørk Arrest, forbryde den Del af deres Lønning, der ikke medgaaer til deres Underhold. Nu er det jo ganske vist ikke Hensigten, at denne Regel skal vedblive, men jeg tror ikke, at den høitærede Minister ved den Paragraph, han har foreslaaet gjenindsført under Nr. 13, vil opnaa at faae denne Bestemmelse hævet, hvis den ikke bliver hævet ved Lovens Slutningsparagraf som en for Krigsmagten gjældende Straffebestemmelse — den findes jo i en Parolbefaling af 17de Oktober 1836 — vil den neppe bortfalde herved. Smidlertid, denne Del af Paragraphen kan der ingenomhelst Betænelighed være ved. Hvad den anden Del angaar, ser jeg heller ikke rettere, end at det ikke vil kunne have nogen Betænelighed at føie den høitærede Minister i at vedtage den, thi det er jo givet, saaledes som den ærede Drøftøer udvillede, at der er Tilfælde, hvor det er sikkert, at den til Arrest Dømt ingen Lønning har, nemlig naar han tilfælde turde det derfor være paa sin Plads at have en saadan Bestemmelse som den, her staar i 2det Punktum. Nu indvender man vel, at Bestemmelsen væsentlig sigter til et andet Tilfælde, nemlig det, at man vil straffe en hjemsendt Mand uden at indkalde ham til Tjeneste, hvilket af Mange — som jeg tror med Føie — anses for at være i Strid med de gjældende Bestemmelser, rettelig forstaaede. Men det maa vel crindres, at om det end kan have foresvævet som Motiv for Bestemmelsen, er det ikke desmindre sikkert, at den